

L'OMBRA DE LA POR

PREMIS CASTELLITX 2025

49è PREMI DE POESIA

L'OMBRA DE LA POR

El más terrible de todos los sentimientos es el sentimiento de tener la esperanza muerta.

Federico García Lorca

Tot està per fer i tot és possible, però l'ombra de la por m'acompanya.

Miquel Martí i Pol

Hi ha un altre món, però és en aquest.

Paul Éluard

I

El vent m'abat,
com fulla seca al conreu.
Però m'alço fort,
arrels profundes em lliguen
a la terra que em crida.

El crit es perd,
la nit ofega els passos.
Però persisteixo,
l'alba trenca la foscor,
i el sol guareix la ferida.

II

Existir és caminar entre ombres,
un fil prim que balla sobre l'abisme.
Soc el rastre d'una onada que es desfà a la sorra,
un horitzó que mai no arriba,
però que em crida amb el batec incansable de la llum.
Malgrat el crit ofegat de la tempesta,
soc l'onada que colpeja la roca fins a esculpir-la.
Cada instant és una carícia que deixa marca,
un gest d'equilibri entre el que somio i el que temo.
I mentre el cel predica incerteses,
jo aprenc a ser vent: fugaç, lliure i viu.
Fins i tot, de vegades indomable.

III

Pensem en la batalla perduda.
En la metralla de tots els somriures inútils
que duem clavats al cos.
En els llavis ressecs de promeses
rellepats per la llengua aspra del dolor.
Com vespreja el cos esmicolant-se!
I malgrat tot, les ànsies de lluita
ens assalten per camins de llum.

IV

El pany de la casa
del poble grinyola,
massa dies sense anar-hi.

Obro les finestres,
la pols de les hores dorm
damunt del trastam.

Les agulles inertes
del rellotge de paret
assenyalen l'hora
de la seva mort.

V

Les ombres del dubte
es mengen la llum
d'aquesta tarda de cel clar.

I, feraç, el capvespre ens desafia,
empedrant d'incerteses
el fràgil camí cap a l'endemà.

Als marges, un borrisol de somnis s'arplega,
esperant l'encesa de cada atzarós nou dia.

VI

De pressa passen
els núvols de pluja
damunt la terra àrida,
quan ella se'ls hi desclou
clivellada i desolada.

VII

Sento pacient
arribar la mort xafant
fullaraca seca.

VIII

Cada poema,
un gir d'esquena al destí,
una bretxa oberta
al vitrall immutable del temps.
Deixa entrar llum estranya,
llum de cicatrius,
a l'habitació on ens deshabitem.
Cridem sense veu,
esquinçant silencis,
perquè l'oblit no ens tatuï l'esperit.

IX

La casa plora per les esquerdes
quan la pluja l'amara de tristesa.
Les parets, vençudes pel pes dels dies,
són el mapa arrugat d'un temps oblidat.
Però el que la dessagna no són les goteres,
sinó el silenci que omple les estances.
Sense passes ni veus que li donin vida,
la casa és un cos fred,
un cor que batega en va,
mentre espera silent ser habitada.

X

La bellesa és l'ombra d'un sospir,
un reflex que fuig abans de ser capturat,
el batec d'una flor que no s'atreveix a obrir-se.
És la petita llum que venç la nit
i s'apaga rendida a l'alba.
Una absència que crema com el record,
un desig que s'esvaeix entre els dits.

XI

Soc el pols d'un món que s'apaga,
un bri de claror que resisteix l'ombra.

Soc les mans que s'alcen malgrat el pes,
el crit esmorteït que no es resigna a callar.

He vist com el temps s'empassava els dies,
com un riu que arrossega pedres,
però també he après que cada instant
és una llavor capaç de germinar
fins i tot en terres àrides.

He estimat la bellesa del moment fugaç
i he plorat la pèrdua amb llavis tancats.

He conegut el vertigen del buit
i la fortalesa que neix enmig de la foscor.

Si l'endemà és incert, que sigui un repte.

Si el present és trencadís, que sigui intens.

I quan el silenci m'abracci definitivament,
que tot el que he viscut sigui el meu llegat.

XII

Un vent turmentat
encoratja l'onada
a estimbar-se
contra la roca.

El cel sembla col·lapsar
per un instant.

Amb aquesta ràbia
creu que trobarà la calma,
però només deixa
escuma dispersa sobre la pedra.

XIII

Estic fet d'argila.
Humils terrissaires m'han emmotllat
sempre amb admirables propòsits.
Els constantment es van empastifar de fang
per mi en el tosc terror de cada dia.
Mai els hi he tingut en compte
les petites fissures.

XIV

Arrossego la mirada pel mirall,
nu de tu, com l'eco esborrat d'una presència.
Les carícies, despulles escampades
al terra fred del record.
A la intempèrie, cerco abric en la pell d'un somni,
en allò que mai vam ser.

XV

Les veles s'esmorteixen lentament.
L'onada ha deixat de portar-me
vers paradisos inabastables.
Els remes s'han glaçat a les meves mans.
Una mar en calma m'embolcalla,
però ja no em consola com abans.
El sol, sempre implacable amb els febles,
sembla voler fondre tota esperança.
En l'alta mar de la vida, percebo
com una profunditat insondable m'estira.
I, malgrat tot, suat, com un mariner efímer,
segueixo mirant de navegar,
apressant cada ratxa de vent reconfortant,
com si fos l'alè d'una vida encara possible.

XVI

El silenci en els llavis
dels vençuts es petrifica
fins a convertir-se
en una pedra llancívola
contra els caps ajupits
dels seus descendents.

XVII

Sona un cruixit.
El somni es trenca,
incapaç de suportar
el pes subtil
de la llum de l'albada.

XVIII

Aquest sentit de pèrdua constant
fa que abracis la incertesa,
i que la fugacitat de cada instant
sigui un desvari en el pas dels dies.
A les catacumbes de cadascú
dorm un altre jo fet de penombres,
que lluita constantment per sortir,
esbravar-se i, al capdavant, sentir-se viu.
La vida és com una barana
que ens aboca a un vertigen continu,
i en el buit, descobrim que som l'equilibri.